

Οι κυφελές είναι βαρειές απ' τις κερήθρες.
Μπροστά, μπροστά, μπροστά στην πόρτα μου.

Και σεραφίμη άρμαθιάζονται στους θόλους
Κι άγιοι λάμπουν σέ δροσερούς μανδύες.

Μπροστά, μπροστά, μπροστά στην πόρτα μου.
Οι σπιές λιγοστεύουν πάνω στους τοίχους.

Η γυμνότητα του σπατιού ξαναγουρίζει.
Ένα όξιν ήλιοφώς γεμίζει τις αίθουσες.

Μπροστά, μπροστά. Αίμα πασαλείφει τις θαλα-
νυδιές.

Ένας στρατιώτης προχωράει καμαρωτός μπρο-
στά στην πόρτα μου.
(Ο ΣΤΡΑΚΟ 1)

ΓΟΥ·Ι·ΛΛΙΑΜ ΚΑΡΛΟΣ ΓΟΥ·Ι·ΛΛΙΑΜΣ
(1873 - 1963)

Κλασική σκηνή

Ένα δυνατό σπίτι
σέ σχήμα
κόκκινης τούβλινης πολυθρόνας
90 πόδια ψηλής

πού στο κάθισμά της
κάθονται οι μορφές
δυο μεταλλικών
καπνοδόχων — αλουμίνιο —

κυριαρχώντας μιά περιοχή
βρωμερών καλυβιών
δίπλα δίπλα —
πού απ' τή μιά

καπνός από βουβαλόδεσμα
κυλάει ένω κάτω
άπό γκρίζο ούρανο
ή άλλη μένει

παθητική σήμερα.

(Ο ΣΤΡΑΚΟ 1)

ΕΖΡΑ ΠΑΟΥΝΤ (1885 - 1972)

Τò νησί τής λίμνης

Ω Θεέ, Ω Άφροδίτη, Ω Έρμη, προσάτη
τών κλεφτών,
Δός μου στην ώρα του, σέ ίκετεύω, ένα μικρό
καπνοπωλείο,

Με τὰ μικρά γυαλιστερά κουτιά
θαλμένα στη σειρά τους πάνω στὰ ράφια
Κι ο σκόρπιος εύωδιαστός κάβεντις
κι ο σέατικος

Κι ο γυαλιστερός τής Βιερζίνα
σκόρπιος κάτω απ' τις γυαλιστερές γυάλινες
θήρες
Και μιά ξυγαριά όχι πολν γλιστερή

Κι οι πόρνες πού μπαίνουν γιά μιά κουβέντα δυò
περνώντας
Γιά μιά πεταχτή κουβέντα και νά φτειάσουν
λίγο τὰ μαλλιά τους.

Ω Θεέ, Ω Άφροδίτη, Ω Έρμη, προσάτη
τών κλεφτών,
Νοίκιασέ μου ένα μικρό καπνοπωλείο
ή βάλε με σ' όποια δουλειά,
Έκτός απ' αυτό τò καταραμένο έργο τής γθα-
φής,
όπου χρειάζεται όλο τò μυαλό σου όλη την ώρα.

ΡΟΜΠΙΝΣΟΝ ΤΖΕΦΦΕΡΣ (1887 - 1962)

Ave Caesar

Όχι πικρία: οι πρόγονοί μας τò 'ναναν.
Ήταν μόνο άμόρφωτοι και γεμάτοι έλπίδες, ή-
θελαν έλευθερία όμως και πλούτο.

Τὰ παιδιά τους θά μάθουν νά έλπίζουν γιά
ένα Καίσαρα.

Ή μάλλον — γιατί δέν είμαστε Ρωμαίοι άέ-
τιοι, αλλά προσεκτικά άνακατεμένοι άποικοι—

Γιά κάποιον καλοκάγαθο Σικελικό τύρανο πού
θά κρατήσει
Μακριά τή φτώχεια και τήν Καρχηδόνα, ώ-
σου νά φτάσουν οι Ρωμαίοι.

Είμαστε βολικοί, ένας λαός άγέλης,
Γεμάτοι αίσθημα, έξυπνοι στὰ μηχανήματα
κι άγαπάμε τις άνέσεις μας
(Ο ΣΤΡΑΚΟ 1)

ΑΡΤΣΙΜΠΑΛΝΤ ΜΑΚΛΗΣ (1892)

Arg Poetica

Τò ποίημα πρέπει νά 'ναι άπτό κι άμίλητο
Σά στοργηγυλός καρπός,
Βουδò

Σάν παλιò μενταγιόν στòn αντίχειρα,
Άφωνα σάν τή φαγωμένη απ' τὰ μανίκια πέ-
τρα

Στις άκρες παραθύρων πού φυτρώνουν βρύα,
Τò ποίημα πρέπει νά 'ναι δίχως λόγια
Σάν τò πέταγμα των πουλιών.

Τò ποίημα πρέπει νά 'ναι άκίνητο στò χρόνο
Καθώς τò φεγγάρι άνεβαίνει,
Νά φεύγει, καθώς τò φεγγάρι δείχνει
Κλαδι τò κλαδι τὰ μερδεμένα με τή νύχτα
δέντρα,

Νά φεύγει, καθώς τò φεγγάρι πίσω απ' τò
χειμώνα άφήνει

Θύμηση τή θύμηση τò πνεύμα.
Τò ποίημα πρέπει νά 'ναι άκίνητο στò χρόνο
Καθώς τò φεγγάρι άνεβαίνει.